

R O M Â N I A

**CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA I CIVILĂ**

ÎNCHEIERE

**Ședința publică din data de 23.10.2024
Complet specializat pentru cauze civile**

PREȘEDINTE: [...]

Judecător: [...]

Grefier: [...]

S-a luat în examinare apelul civil formulat de apelanții reclamânți [...]și apelanții intervenienți [...], toți cu domiciliul procesual ales în [...], împotriva sentinței civile nr. 1269/12.04.2024 pronunțată de Tribunalul Constanța, în dosar nr. 2355/118/2023, în contradictoriu cu intimata pârâtă [...], cu sediul în [...], având ca obiect drepturi salariale.

La apelul nominal făcut în ședință publică se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită, cu respectarea dispozițiilor art.153 și următoarele Cod procedură civilă.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, prin care s-au evidențiat părțile, obiectul litigiului, mențiunile privitoare la îndeplinirea procedurii de citare și stadiul procesual. Se mai precizează că intimata a depus note scrise, apelanții au depus notă de ședință, precum și faptul că s-a solicitat judecarea cauzei și în lipsă, conf. art. 223 CPC.

Curtea reține că apelanții și intimata și-au expus punctul de vedere cu privire la oportunitatea sesizării ÎCCJ pentru pronunțarea unei hotărâri de principiu în materie în temeiul art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024. Rămâne în pronunțare asupra sesizării ÎCCJ pentru pronunțarea unei hotărâri de principiu în materie, urmând a se stabili modalitatea de determinare a începutului curgerii prescripției cu privire la drepturile pretinse în temeiul art. 5 ind. 1 din OUG 83/2014, aprobată prin legea nr. 71/2005 în sensul calculării soldei funcției de bază și sporurilor la nivelul maxim de salarizare pentru funcții similare, respectiv modalitatea de calcularea soldei funcției de bază prin includerea sporului de fidelitate de 15% în temeiul art. 5 ind. 1 din OUG nr. 83/2014 aprobată prin Legea nr. 71/2015.

C U R T E A

Având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul dispozițiilor art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă, va amâna pronunțarea.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E :**

Amână pronunțarea la data de 30.10.2024.
Pronunțată în ședință publică, astăzi, 23.10.2024

PREȘEDINTE,
[...]

JUDECĂTOR,
[...]

Grefier
[...]

Operator de date cu caracter personal 3170

Dosar nr. 2355/118/2023

R O M Â N I A

**CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA I CIVILĂ**

ÎNCHEIERE

**Ședința publică din data de 30.10.2024
Complet specializat pentru cauze civile**

PREȘEDINTE: [...]

Judecător: [...]

Grefier: [...]

S-a luat în examinare apelul civil formulat de apelanții reclamânți [...] și apelanții intervenienți [...], împotriva sentinței civile nr. 1269/12.04.2024 pronunțată de Tribunalul Constanța, în dosar nr. 2355/118/2023, în contradictoriu cu intimata pârâtă [...], având ca obiect drepturi salariale.

Dezbaterile asupra oportunității sesizării ÎCCJ pentru pronunțarea unei hotărâri de principiu au avut loc în ședința publică din data de 23.10.2024, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta. La acea dată instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 30.10.2024, când a dispus următoarele:

C U R T E A

Deliberând asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, constată următoarele:

I. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Potrivit art.1 din OUG nr.62/2024, „(1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal. (2) Prezenta ordonanță de urgență se aplică și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin.1. (3) Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze”.

În conformitate cu art. 2 alin. 1) din același act normativ, „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art.1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Totodată, Curtea reține că potrivit art.4 din ordonanță, dispozițiile acesteia se completează cu cele ale Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Astfel, instanța apreciază că, pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, trebuie să fie îndeplinite următoarele condiții de admisibilitate:

1. Completul de judecată să fie investit cu soluționarea unei cauze, în primă instanță sau în calea de atac, privind fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salariată ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/si cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cete rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/si cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin.1), indiferent de natura și obiectul acestor procese, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

În cauza de față, completul de judecată a fost investit cu soluționarea unei cauze în apel, acțiunea de fond privind plata unor drepturi de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice -- calcularea drepturilor salariale ale reclamantilor prin calcularea soldei funcției de bază și sporurilor pentru perioada 30.01.2017 și până la data trecerii în rezervă cu drept de pensie militară de stat pentru fiecare dintre reclamanți potrivit art.1 alin.5 ind.1 din OUG nr. 83/2014 aprobată prin Legea nr.71/2015 la nivelul maxim de salarizare pentru funcții similare, respectiv acordarea sporului de fidelitate defalcăt pentru fiecare lună.

2.De lămurirea chestiunii de drept trebuie să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

Condiția este îndeplinită, având în vedere că apelul este, potrivit art.476 C.Proc.Civ., cale de atac devolutivă, iar dezlegarea chestiunii de drept vizează însăși temeinicia pretențiilor reclamantului.

Astfel, în raport de obiectul cererii deduse judecătii la fond și a criticilor formulate în apel, este necesar a se stabili modalitatea de interpretare a dispozițiilor legale invocate în susținerea cererilor, respectiv apărărilor părților.

În acest sens, Curtea apreciază că se impune a se lămuri interpretarea prevederilor art.5 ind.1 din OUG nr.83/2014 aprobată prin Legea nr.71/2015, art.30 alin.6 din Legea cadru nr.330/2009, art.6 alin.1 din OUG nr. 1/2010, art.1 alin.5 din Legea nr. 285/2010 cu aplicarea dispozițiilor cuprinse în Legea nr. 280/2020 care completează OUG nr. 75/2020 pentru completarea OUG nr. 114/2018, în sensul de a lămuri atât modalitatea de determinare a începutului curgerii prescripției cu privire la drepturile pretinse în temeiul art.5 ind.1 din OUG nr. 83/2014 aprobată prin Legea nr.71/2015 în sensul calculării soldei funcției de bază și sporurilor la nivelul maxim de salarizare pentru funcții similare; cât și modalitatea de calculare a soldei funcției de bază prin includerea sporului de fidelitate de 15% în temeiul art.5 ind.1 din OUG nr. 83/2014 aprobată prin Legea nr. 71/2015.

3.Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept ori această chestiune de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Din verificarea centralizatoarelor privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, instanța nu a identificat nicio hotărâre privind chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze.

Se reține totodată că O.U.G nr.62/2024 instituie o procedură parțial derogatorie de la cea reglementată de art.519 Codul de Procedură Civilă, în sensul că instanța de trimitere nu trebuie să mai evalueze caracterul de noutate al chestiunii de drept invocate, din preambulul ordonanței rezultând fără echivoc că scopul urmărit a fost cel al eliminării diferențelor de practică judiciară la nivelul instanțelor judecătorești care soluționează procese privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din

fonduri publice, precum și litigii referitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie și a altor prestații de asigurări sociale ale acestui personal, astfel că orice chestiune de drept care se circumscrie sferei de reglementare a art.2 din OUG nr.62/2024, în condițiile acolo descrise, generează obligația, din partea completului de judecată, de sesizare a ICCJ.

În acest context, Curtea reține întrunirea condițiilor generale de admisibilitate a sesizării, precum și încadrarea prezentului litigiu în categoria celor expres prevăzute de OUG nr.62/2024.

II. Expunerea succintă a procesului:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța la data de 27.03.2023, sub număr unic de dosar 2355/118/2023, reclamanții [...] și intervenienții [...] în contradictoriu cu pârâta [...] au solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună:

- Obligarea pârâtei la acordarea drepturilor salariale ce li se cuvin, prin calcularea soldei funcției de bază și sporurile pentru perioada 30.01.2017 și până la data trecerii în rezervă cu drept la pensie militară de stat pentru fiecare dintre reclamanți, potrivit art. 1 alin. 5.1 din O.U.G. nr. 83/2014, aprobată prin Legea nr. 71/2015, la nivelul maxim de salarizare pentru funcții similare, respectiv acordarea sporului de 15 % (sporului de fidelitate), defalcat pe fiecare lună;

- Actualizarea acestor sume cu rata inflației, defalcate pe fiecare lună, de la data scadenței fiecăreia și până la plata efectivă a sumelor datorate și a dobânzii legale aferente drepturilor bănești, începând cu data nașterii dreptului la acțiune și până la data plății efective;

Prin întâmpinarea depusă la data de 28.04.2023, intimatul pe cale de excepție a invocat prescripția dreptului material la acțiune.

Pe fondul cauzei, raportat la susținerile reclamanților [...], [...], [...] și [...], a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată a acestuia ca neîntemeiată.

La data de 07.06.2023 reclamanții [...] au depus cerere de intervenție principală prin care au precizat faptul că nu cunoșteau codul de identificare fiscală, numărul de înregistrare în Registrul Comerțului și contul bancar față de pârâții cu care înțeleg să se judece.

1.Soluția instanței de fond;

Prin sentința civilă nr. 1269/12.04.2024 pronunțată în dosarul nr. 2355/118/2023, Tribunalul Constanța a admis excepția prescripției și a respins ca prescrisă acțiunea formulată de reclamanții [...], intervenienții [...] în contradictoriu cu pârâta [...].

Pentru a pronunța această hotărâre, Tribunalul Constanța a reținut următoarele:

Reclamanții sunt beneficiarii unei pensii de serviciu.

Instanța de fond a reținut incidența art.28 din Legea nr. 223/2015 și constatat că în aplicarea acestor prevederi legale a fost emis Ordinul MAI nr.30/2016 pentru aprobarea Metodologiei de întocmire a dosarului de pensionare.

Prin art.3 din acest Ordin sunt stabilite actele ce trebuie depuse în dosarul de pensionare și care se ordonează potrivit anexei nr. 6, stabilindu-se că în cuprinsul cererii de pensionare, solicitantul dreptului la pensie de serviciu, pensie de invaliditate sau pensie de urmaș își exprimă opțiunea privind perioada celor 6 luni consecutive, în raport de care se stabilește baza de calcul al pensiei prevăzută la art. 28 din Legea nr. 223/2015, cu modificările și completările ulterioare.

La art.17 litera f din același Ordin se prevede că partea a II-a a fișei de pensie se completează de către structura de resurse umane, cu excepția pct. 7 și 8, care se completează de către structura financiar-contabilă.

Prin urmare, stabilirea pensiilor de serviciu pentru personalul militar din cadrul Ministerului Afacerilor Interne se realizează pe baza formularului tipizat privind situația veniturilor realizate lunar de către solicitant.

În speță, instanța de fond a reținut că baza de calcul a pensiei reclamantului a fost constituită de veniturile realizate de acesta în perioada de 6 luni, aleasă în conformitate cu prevederile art.28 din Legea nr.223/2015, respectiv ianuarie-iunie 2014.

Prin cererea dedusă judecății, reclamanții au solicitat obligarea pârâtei [...] la actualizarea valorii salariilor lunare brute cu includerea sporului de fidelitate și transmiterea lor pentru recalcularea drepturilor de pensie.

Astfel, având în vedere faptul că dispozițiile art. 1 alin. (5.1) din OUG nr. 83/2014 au produs efecte până la data de 01.07.2017 (data abrogării sale exprese prin Legea nr. 153/2017), a rezultat că termenul de prescripție al dreptului la acțiune întemeiat pe prevederile dispoziției menționate putea începe să curgă cel târziu în ultima dată când s-a aflat în vigoare, împlinindu-se la data de 01.07.2020.

Întrucât solicitarea acordării drepturilor salariale invocate de reclamanți a fost făcută la 27.03.2023, dată la care a fost înregistrată cererea acestora de chemare în judecată la Tribunalul Constanța dreptul reclamanților de a solicita plata unor drepturi în baza art. 1 alin. (5.1) din OUG nr. 83/2014 s-a stins prin prescripție.

Prin urmare, instanța a admis excepția prescripției și a respins cererea ca prescrisă.

3. Calea de atac pe rolul Curții;

1. Motivele de apel

Împotriva sentinței civile menționate au declarat apel apelanții reclamanții [...] și apelanții intervenienți [...], criticând hotărârea pentru nelegalitate și netemeinicie.

Apelanții arată că instanța de fond, interpretând greșit actul juridic dedus judecății, fără o corectă interpretare a situației de fapt a pronunțat hotărârea atacată.

Apelanții susțin că este greșită soluția dată de către instanța de fond cu privire la admiterea excepției prescripției dreptului material la acțiune.

Drepturile salariale, inclusiv sporul de fidelitate au natura unor prestații succesive ce s-au acordat sau se acordă lunar, iar dreptul material la acțiune având ca obiect plata drepturilor salariale solicitate se stinge la împlinirea termenului de 3 ani, ce începe să curgă, pentru fiecare lună în mod distinct, de la data scadenței salariilor/soldelor funcției de bază, respectiv al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare.

Chiar dacă s-ar fi admis prescripția dreptului material la acțiune de către instanța de fond, aceasta ar fi trebuit să constate că sunt prescrise drepturile salariale (sporul de fidelitate) pentru perioada anterioară datei de 27.03.2020 și nicidecum să constate ca prescrise drepturile salariale (sporul de fidelitate) pentru perioada 27.03.2020 - 27.03.2023 (data introducerii cererii de chemare în judecată).

Acesta fiind, de altfel și punctul de vedere formulat prin întâmpinare de către angajator.

Apelanții arată că instanța de fond nu a avut în vedere prevederile Legii nr. 280 din 08.12.2020 care începând cu data de 12.12.2020 completează O.U.G. nr. 75/2020 pentru completarea O.U.G. nr. 114/2018, cu modificările și completările ulterioare, în sensul că: „prevederile art. 34 ind.1 se aplică în mod corespunzător și personalului militar în activitate, în măsura în care a beneficiat de drepturile respective”.

Or, la data intrării în vigoare a OUG nr.75/2020 - 22.05.2020 reclamanții erau încă angajații [...], iar prin răspunsurile nr. 2186828 din data de 06.04.2023 și 2226785 din data de 11.05.2023, la solicitarea adresată [...], li s-a comunicat faptul că a fost acordat sporul de fidelitate în perioada 30.01.2017 - 03.02.2017 - pentru 5 zile, respectiv se precizează și sumele în lei de care au beneficiat (vor beneficia), [...] - 40 lei (specificând faptul că în anul 2024 va încasa suma de 14 lei – tranșa V), [...] - 47 lei (în anul 2024 va încasa suma de 16 lei - tranșa V), [...] - 34 lei (în anul 2024 va încasa suma de 11 lei - tranșa V).

Mai mult decât atât, pentru apelantul [...] a depus la dosarul cauzei dovada faptului că în perioada 01.12.2015 - 01.11.2020 a beneficiat de sporul de fidelitate 10%, corespunzător vechimii în serviciu de la acel moment (răspunsul Gărzii de Coastă nr.3006706 din data de 06.04.2023), înscris care pe lângă răspunsurile angajatorului - [...] vin și confirmă temeinicia cererilor apelanților de acordare a acestui spor de fidelitate prin raportare la Legea nr. 280/2020 care completează O.U.G. nr. 75/2020 pentru completarea O.U.G. nr. 114/2018, cu modificările și completările ulterioare.

Prin urmare, susținerile referitoare la faptul că dreptul material la acțiune s-a prescris, respectiv că nu au existat norme care să constituie temeiul legal al unei solicitări de recalculare a drepturilor salariale sunt neîntemeiate, față de dispozițiile art. 39 alin. 1 și alin. 4 din Legea-cadru nr.153/2017 și ale Deciziei nr.8/2021 ale ÎCCJ.

Totodată, prin sentința civilă nr. 1269/2024 instanța de fond a respins cererea de chemare în judecată motivat de faptul că reclamantii sunt beneficiarii unei pensii de serviciu, arătând (citând) în considerentele sentinței, prevederile legale - Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, deși apelanții nu au solicitat nici actualizarea și nici revizuirea deciziei de pensie (nejudecându-ne în contradictoriu cu Casa de Pensii Sectorială a M.A.I., ci obiectul prezentei cauze este obligarea angajatorului [...] din cadrul M.A.I. la plata unor drepturi salariale - sporul de fidelitate, prevăzut de O.G. nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, Ordinul M A I. nr. 132/09.02.2004, modificat de Ordinul M.A.I. nr. 1076/02.12.2005 și ulterior, Normele metodologice S/629/2008.

Tribunalul Constanța a mai reținut în considerente faptul că „prin cererea dedusă judecătii reclamantii solicită obligarea pârâtei [...] la actualizarea valorii salariilor lunare brute cu includerea sporului de fidelitate și transmiterea lor pentru recalcularea dreptului la pensie”, dar instanța de fond se află în eroare, acest lucru rezultând foarte clar, doar din lecturarea cererii de chemare în judecată și a cererii de intervenție, apelanții solicitând instanței de fond să oblige angajatorul să le acorde sporul de fidelitate în procent de 15%.

De asemenea, deși instanța de fond a constatat faptul că art. 1 alin. 51 din O.U.G. nr. 83/2014, aprobată prin Legea nr. 71/2015 a fost abrogat la data intrării în vigoare a Legii-cadru nr 153/2017, prin dispozițiile art. 34 ind. 1 din O.U.G. nr. 114/2018, introdus prin O.U.G. nr. 75/2020, a fost recunoscută în mod expres de către legiuitor, îndreptățirea polițiștilor din cadrul structurilor Ministerului Afacerilor Interne de a beneficia de recalcularea salariilor/soldelor de funcție raportat la valoarea sporului de fidelitate prevăzut de legislația în vigoare până la data de 31.12.2009, la nivelul maxim aflat în plată pentru activitatea desfășurată în aceleași condiții.

Apelanții au subliniat faptul că în preambulul O.U.G. nr. 75/2020 se arată că adoptarea acestui act normativ, referitor la salarizarea polițiștilor din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, a fost necesară în vederea îndeplinirii obligațiilor rezultate ca efect al Deciziei ÎCCJ nr. 51/2019 - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în ceea ce privește modalitatea de aplicare a prevederilor referitoare la stabilirea salarizării la nivelul maxim aflat în plată.

Conform alin. 2 al art. 34 ind.1 din O.U.G. nr. 114/2018, introdus prin OUG nr. 75/2020, „Recalcularea prevăzută la alin. 1 vizează și perioada de 3 ani, calculată până la 30 ianuarie 2020. în cazul personalului în activitate recalcularea se efectuează și după data respectivă, lunar, corespunzător condițiilor în care se desfășoară activitatea și în conformitate cu prevederile legale în vigoare”, drepturile salariale menționate urmând a fi acordate, așadar, polițiștilor în temeiul O.U.G. nr. 75/2020 începând cu data de 31.01.2017.

Rezultă așadar, contrar susținerilor angajatorului, faptul că adoptarea OUG nr.75/2020, ca act de recunoaștere a necesității aplicării principiului egalității în materia salarizării și de îndreptare a inechităților între aceleași categorii de salariați, determinate de aplicarea în timp a diverselor acte normative adoptate în acest domeniu, nu poate conduce la neaplecarea prevederilor privind îndreptățirea reclamantilor de a beneficia de recalcularea salariului funcției de bază și a sporurilor prin stabilirea acestora la nivelul maxim pentru funcții similare, conform art. 1 alin. 5 ind.1 din O.U.G. nr. 83/2014, aprobată prin Legea nr. 71/2015, respectiv acordarea sporului de fidelitate în funcție de vechimea în serviciu pentru perioada 30.01.2017 și până la data trecerii în rezervă.

Prin Decizia nr. 23/26.09.2016, obligatorie potrivit art. 521 alin. 3 din Cod de Procedură Civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a dat o interpretare unitară acestor dispoziții legale și a statuat că sintagma „salarizat la același nivel”, la care face referire art. 1 alin 51 din O.U.G. nr. 83/2014, are în vedere atât

personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, dar și personalul din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. 1 lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010, precizând, totodată, că nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. 1 și 2 din O.U.G. nr. 83/2014, aprobată prin Legea nr. 71/2015, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice.

Așadar, potrivit dezlegării date de Înalta Curte de Casație și Justiție, aplicabilă în cauză, categoria de personal la care se referă textul de lege cuprinde nu numai personalul din autoritățile și instituțiile publice indicate în mod neechivoc în cuprinsul art. 1 alin 5 ind.1 din O.U.G. nr. 83/2014, dar și personalul din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. 1 lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010, respectiv Administrația Prezidențială, autoritatea judecătorească, guvernul, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, autorități ale administrației publice locale, ale autorității publice, autorități administrative autohtone (altele decât Consiliul Concurenței și Curtea de Conturi), precum și instituțiile din subordinea acestora (categorii în care se încadrează și [...] din cadrul M.A.I.), finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul fondurilor speciale.

De menționat și faptul că, prin Decizia nr. 51/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a admis sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, formulată de Curtea de Apel Bacău - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 947/110/2018 și s-a stabilit că termenul de „salariu de bază” prevăzut de art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, și de art. 31 alin. 1 din O.U.G. nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează extensiv, în sensul că se referă și la „salariul funcției de bază” al polițiștilor.

În aceste condiții, [...] era ținută de obligația recalculării salariului/soldei funcției de bază a reclamantilor prin raportare la aceste dispoziții legale, iar în măsura în care aceștia beneficiau de un quantum al salariului/soldei funcției de bază mai mic decât cel stabilit la nivel maxim în cadrul instituției pentru funcția/gradul/treapta și gradația deținută, acesta trebuia să fie salarizat la nivelul maxim.

Totodată, Decizia nr.794/15.12.2016, Curtea Constituțională a României a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 31 alin. 1 din OUG nr.57/2015 sunt neconstituționale.

Curtea Constituțională a apreciat că, prin OUG nr.20/2016 (care se aplică întregului personal bugetar, inclusiv cadrelor militare), s-au eliminat și diferențele provenite din faptul că o parte dintre cadrele militare, încadrați în aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate au obținut hotărâri judecătorești definitive și irevocabile (în temeiul Codului de procedură civilă din 1865) sau definitive (în temeiul Codului de procedură civilă), prin care le-au fost recunoscute majorări salariale, în timp ce alții nu obținuseră asemenea hotărâri judecătorești.

Astfel, urmarea intrării în vigoare a OUG nr.20/2016 este aceea că, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, indemnizația de încadrare a cadrelor militare este aceeași, stabilită la nivel maxim.

De altfel, chiar înainte de intrarea în vigoare a OUG nr. 20/2016, prin art. 1 alin. 51 din OUG nr. 83/2014, introdus prin legea sa de aprobare nr. 71/2015, s-a prevăzut aceeași soluție legislativă, a egalizării indemnizațiilor la nivel maxim.

Așadar, potrivit OUG nr. 20/2016, începând cu luna august 2016, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, salariul de bază sau indemnizația de încadrare urma să fie aceeași, respectiv aceeași, stabilită la nivel maxim, nefiind permis ca,

spre exemplu, doi subofițeri de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii, să aibă indemnizații de încadrare diferite, însă, prin dispozițiile de lege criticate, introduse prin OUG nr. 43/2016, legiuitorul a stabilit că, la calculul nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. (...)

Curtea Constituțională a reținut că, în jurisprudența sa referitoare la art. 124 și art. 126 din Constituție și la efectele hotărârilor judecătorești, a stabilit, că "înfăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege.

Altfel spus, hotărârea judecătorească reprezintă un act de aplicare a legii pentru soluționarea unui conflict de drepturi sau interese, constituind un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Datorită acestui fapt, hotărârea judecătorească - desemnând tocmai rezultatul activității judiciare - reprezintă, fără îndoială, cel mai important act al justiției. Hotărârea judecătorească, având autoritate de lucru judecat, răspunde nevoii de securitate juridică, părțile având obligația să se supună efectelor obligatorii ale actului jurisdicțional, fără posibilitatea de a mai pune în discuție ceea ce s-a stabilit deja pe calea judecătii. Prin urmare, hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă se situează în sfera actelor de autoritate publică, fiind investită cu o eficiență specifică de către ordinea normativă constituțională. Pe de altă parte, un efect intrinsec al hotărârii judecătorești îl constituie forța executorie a acesteia, care trebuie respectată și executată atât de către cetățeni, cât și de autoritățile publice. Or, a lipsi o hotărâre definitivă și irevocabilă de caracterul ei executoriu reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției" (a se vedea în acest sens decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 68 din ianuarie 2015, decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 800 din noiembrie 2012, și decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial nr. 762 din 9 decembrie 2013). De asemenea, prin decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, Curtea a stabilit că "sensul art. 124 alin. 1 din Constituție este acela că organele care înfăptuiesc justiția și care, potrivit art. 126 alin. 1 din Constituție, sunt instanțe judecătorești trebuie să respecte legea, de drept material sau procesual, aceasta fiind cea care determină comportamentul persoanelor fizice și juridice în sfera publică și în circuitul civil. Dispoziția constituțională consacră principiul legalității actului de justiție" și trebuie corelată cu prevederea art. 16 alin. 2 din Constituție, potrivit căreia "Nimeni nu este mai presus de lege", și cu cea a art. 124 alin. 3 din Constituție, care prevede alte două principii constituționale: independența judecătorului și supunerea lui numai legii.

Curtea Constituțională a constatat că, potrivit art. 31 alin. 12 din OUG nr. 57/2015, introdus prin OUG nr. 43/2016, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, norma criticată stabilește, în mod indirect, că nu sunt recunoscute hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Astfel, chiar dacă o parte dintre cadrele militare care beneficiază de aceste hotărâri judecătorești au deja în plată sporurile de care beneficiază ca și sume compensatorii cu caracter provizoriu, faptul că textul criticat prevede că, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești conduce la concluzia că, deși o parte dintre cadrele militare au obținut aceste drepturi salariale, aceasta nu este recunoscută la stabilirea nivelului maxim al soldei funcției de bază.

Curtea Constituțională a apreciat că hotărârea judecătorească, chiar dacă are efecte inter partes, interpretează norme de lege cu aplicabilitate generală. În procesul de aplicare a legii, scopul interpretării unei norme juridice constă în a stabili care este sfera situațiilor de fapt

concrete, la care norma juridică respectivă se referă, și în a se asigura astfel corecta aplicare a acelei norme, interpretarea fiind necesară pentru a clarifica și a limpezi sensul exact al normei, și pentru a defini, cu toată precizia, voința legiuitorului.

Or, hotărârile judecătorești prin care s-au recunoscut drepturile salariale, cum sunt cele prin care s-au stabilit acordare sporului - soldei de merit, respectiv sporului lucrări de excepție, acordate unor cadre militare, au aplicabilitate generală și se deosebesc de ipotezele în care, tot prin hotărâre judecătorească, ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, fără aplicabilitate generală (cum ar fi, spre exemplu, ipoteza în care o persoană a avut recunoscut sporul de doctorat).

Prin urmare, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 3 alin. 1 din OUG nr. 57/2015, introdus prin OUG nr. 43/2016, contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești, prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă. De altfel, dispozițiile de lege criticate lipsesc de sens și, practic, anulează voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în preambulul OUG nr. 20/2016, anume acelea de a egaliza veniturile personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportate la nivelul maxim, și de a elimina inechitățile existente. (...)

Având în vedere forța obligatorie a Deciziei Curții Constituționale nr. 794/15.12.2016, inclusiv a considerentelor acesteia, solicită să se constate că pârâtul este ținut de a da eficiență juridică raționamentului instanței constituționale, inclusiv în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor O.U.G. nr. 75/2020 pentru completarea O.U.G. nr. 114/2018, completată prin Legea nr. 280 din 08.12.2020, problema de drept fiind identică.

2. Apărările intimatului pârât

Intimata pârâtă [...] a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului reclamanților și constatarea legalității și temeiniciei hotărârii atacate.

Precizează că prin apelul formulat, apelanții-reclamanți și apelanții intervenienți în nume propriu au solicitat admiterea cererii de chemare în judecată așa cum a fost formulată, în sensul celor solicitate.

Având în vedere acest aspect, respectiv prevederile art. 476 Cod Civil, privind efectul devolutiv al apelului, pe cale de excepție, reiterează excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru perioadele 30.12.2017 - 27.03.2020 și respectiv 04.02.2017-16.06.2020 (01.11.2020 -15.12.2022 - peste termen).

Conform prevederilor art. 2500 alin. (1) Cod civil, „Dreptul material la acțiune se stinge prin prescripție, dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege.” De asemenea, conform art. 2501 alin. (1) din Codul civil „Drepturile la acțiune având un obiect patrimonial sunt supuse prescripției extinctive, afară de cazul în care prin lege s-ar dispune altfel”. Nu în ultimul rând, art. 2517 Cod civil stabilește faptul că „Termenul prescripției este de 3 ani, dacă legea nu prevede un alt termen”.

Din perspectiva aplicării legii civile în timp, prescripția începută și neîmplinită este guvernată de legea care a instituit-o, respectiv de legea în vigoare la data când termenul de prescripție a început să curgă. Prin urmare, în cazul apelanților-reclamanți, norma legală ce reglementează termenul de prescripție la data când dreptul la acțiune s-a născut, este reprezentată de art. 67 din Anexa 7 la Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ce stipulează; „Drepturile neachitate personalului militar, polițiștilor, funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalului civil, nereclamate în termen de 3 ani de la data când trebuiau

plătite, se prescriu". Se constată faptul că dispoziția legală instituie un termen obiectiv de la care termenul de prescripție începe să curgă.

Totodată, fiind vorba despre prestații succesive, respectiv drepturi salariale scadente lunar, dreptul material la acțiune având ca obiect plata drepturilor salariale solicitate de apelantul-reclamant se stinge la împlinirea termenului special de 3 ani, ce începe să curgă, pentru fiecare lună în mod distinct.

Solicita să se avenge în vedere și aspectele punctate prin întâmpinările aflate la dosarul de fond al cauzei.

Pentru aceste considerente, indică faptul că raportat la datele introducerii atât a cererii de chemare în judecată, cât și a cererii de intervenție principală, 27.03.2023 și respectiv 16.06.2023, pentru drepturile salariale solicitate de apelanții-reclamanti și apelanții intervenienți în nume propriu prin cererea de chemare în judecată anterior datelor de 27.03.2020 și 16.06.2020, a intervenit prescripția dreptului material la acțiune.

Instanța de fond a admis în mod corect excepția prescripției, pentru pretențiile anterioare datelor menționate.

Totodată, în situația respingerii excepției nulității apelului, solicită instanței să recalifice toate argumentele prezentate drept apărări de fond.

Față de susținerile apelanților-reclamanti și apelanților intervenienți în nume propriu prin raportare la fondul prezentei acțiuni, solicită respingerea acestora ca fiind neîntemeiate și menținerea ca legală și temeinică a sentinței instanței de fond, pentru următoarele motive:

Raportat la soluția instanței de fond, de respingere a acțiunii formulate ca fiind prescrisă, consideră că aceasta este legală și temeinică, având în vedere că pentru drepturile salariale pretinse prin prezenta acțiune a intervenit prescripția dreptului material la acțiune al acestora.

Astfel, din perspectiva aplicării legii civile în timp, prescripția începută și neîmplinită este guvernată de legea care a instituit-o, respectiv de legea în vigoare la data când termenul de prescripție a început să curgă.

În acest context, dispozițiile art. 2500 alin. (1) Cod civil, stabilesc că „dreptul material la acțiune se stinge prin prescripție, dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege”. Astfel, dreptul reclamantului de a obține obligarea pârâtei la o anumită prestație poate fi exercitat numai în cadrul termenului de prescripție.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 2501 alin. (1) din Codul civil „drepturile la acțiune având un obiect patrimonial sunt supuse prescripției extinctive, afară de cazul în care prin lege s-ar dispune altfel”. Așadar, prescripția extintivă stinge dreptul la acțiune având un obiect patrimonial, sancționând pasivitatea titularului dreptului pretins, adică tocmai neexercitarea dreptului înăuntrul termenului legal.

Nu în ultimul rând, este de menționat faptul că art. 2517 Cod civil stabilește că „termenul prescripției este de 3 ani, dacă legea nu prevede un alt termen”. Prin urmare, termenul general de prescripție se aplică practic ori de câte ori nu își găsește aplicabilitate un termen special de prescripție extintivă.

În ceea ce privește termenul de la care prescripția începe să curgă, potrivit art. 2523 Cod civil, „prescripția începe să curgă de la data când titularul dreptului la acțiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască nașterea lui”.

Mai mult, după cum în mod corect a reținut și instanța de fond, este de menționat că legiuitorul a instituit și un termen special de 3 ani pentru prescrierea drepturilor bănești neachitate personalului plătit din fonduri publice, în cadrul Legii nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, care prevede la art. 67 din Anexa nr. VII, că „drepturile neachitate personalului militar, polițiștilor, funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalului civil, nereclamate în termen de 3 ani de la data când trebuiau plătite, se prescriu”. Se constată faptul că dispoziția legală instituie un termen obiectiv de la care termenul de prescripție începe să curgă.

Fiind vorba despre prestații succesive, dreptul material la acțiune având ca obiect plata drepturilor salariale solicitate de apelanții-reclamanți și apelanții intervenienți în nume propriu se stinge la împlinirea termenului de 3 ani, ce începe să curgă, pentru fiecare lună în mod distinct, începând cu prima lună în care acestea erau datorate, respectiv 09.04.20153.

Pentru aceste considerente, raportat la datele înregistrării cererii de chemare în judecată și a cererii de intervenție principală, pentru drepturile salariale pretins neacordate și nereclamate de apelanții-reclamanți și apelanții intervenienți cu trei ani anterior acestei date a intervenit prescripția dreptului material la acțiune.

Astfel, ca efect al împlinirii termenului de prescripție extinctivă, obligația civilă care intră în conținutul raportului juridic civil se transformă din obligație perfectă în obligație imperfectă, neputând fi adusă la îndeplinire prin intermediul forței coercitive a statului.

În consecință, momentul obiectiv de la care trebuie să curgă termenul de prescripție este data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, respectiv data de 09.04.2015, adusă la cunoștința cetățenilor prin publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

Așadar, având în vedere principiul potrivit căruia nicio persoană nu poate invoca necunoașterea legii, apelanții trebuiau și puteau să ia la cunoștință de prevederile acestui act normativ de la publicarea acestuia și să solicite de la acel moment drepturile salariale pe care le pretind pe calea prezentei acțiuni, respectiv să conteste actele administrative prin care le-au fost stabilite drepturile salariale de care au beneficiat.

Prin urmare, instanța de fond în mod corect a reținut că textul de lege care reglementează situația juridică dedusă judecății nu a suferit modificări de conținut, ci doar a făcut subiectul unei interpretări neunitare, în acest sens fiind și practica instanțelor judecătorești, care stabilesc că, neclaritatea legii nu împiedică dreptul la acțiune, ci chiar conferă posibilitatea interpretării normei de drept și a stabilirii sensului ei juridic, nu reprezintă un caz de suspendare sau de întrerupere a termenului de prescripție.

B. Prin raportare la Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 51/2019, invocată de apelanți ca temei al acțiunii în cuprinsul cererii de apel, aceasta a fost transpusă de către legiuitor prin OUG nr. 75 din 14 mai 20205, din cuprinsul acesteia reieșind în mod clar aplicabilitatea în timp a actului normativ, aceasta fiind emisă cu luarea în considerare a faptului că Decizia nr. 51/2019, publicată la data de 30 ianuarie 2020, produce efecte pentru trecut doar în limita termenului de prescripție, calculat de la data publicării, cât și pentru viitor.

Așadar, potrivit modificării introduse de OUG nr. 75/2020 prin art. 34A1 alin. (1) al OUG nr. 114/2018, „se recalculează cuantumul/valorile salariilor de funcție aflate în plată pentru polițiști din structurile Ministerului Afacerilor Interne, prin raportare la care se acordă majorările salariale din diferența până la nivelul salariilor de funcție prevăzute de lege pentru anul 2022, având în vedere, după caz:

- valoarea corespunzătoare sporului de fidelitate prevăzut de legislația în vigoare până la data de 31 decembrie 2009, prin raportare la nivelul aferent perioadelor de activitate ale polițiștilor desfășurate și după această dată în instituțiile din sectorul de apărare națională, ordine publică și securitate națională, în calitate de militar, polițist, funcționar public și personal contractual, după caz. Aceasta se include în valoarea salariilor de funcție ale polițiștilor;

- valoarea corespunzătoare sporului pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior, cu diplomă de licență, prevăzut de legislația în vigoare până la data de 31 decembrie 2009. Aceasta se include doar în valoarea salariilor de funcție ale agenților de poliție care își desfășoară activitatea în domenii corespunzătoare studiilor absolvite, în mod asemănător cu situațiile în care agenții de poliție beneficiază de această valoare;

- valoarea sporului pentru condiții de pericol deosebit prevăzut de legislația în vigoare până la data de 31 decembrie 2009, la nivelul maxim aflat în plată pentru activitatea desfășurată în aceleași condiții, în mod asemănător cu situațiile în care polițiștii încadrați pe funcții similare beneficiază de această valoare;

-valoarea sporului pentru complexitatea muncii prevăzut de legislația în vigoare până la data de 31 decembrie 2010, la nivelul maxim aflat în plată pentru activitatea desfășurată în aceleași condiții, în mod asemănător cu situațiile în care polițiștii încadrați pe funcții similare beneficiază de această valoare".

Cu toate acestea, situația apelanților este subscrisă alin. (5) al art. 34 ind.1 alin. (1) din OUG nr. 114/2018, potrivit căruia „în situația personalului ale cărui raporturi de serviciu au încetat, recalcularea cuantumurilor/valorilor salariilor de funcție și, după caz, a cuantumurilor sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii în vigoare, din salariul brut lunar se realizează până la data încetării raporturilor de serviciu, în cadrul perioadei prevăzute la alin. (2)".

Potrivit tezei I a alin.(2) al art.34 ind.1 alin. (1) din OUG nr. 114/2018, „recalcularea prevăzută la alin.(1) vizează și perioada de 3 ani, calculată până la 30 ianuarie 2020. (...)”, termen ce impune ca recalcularea stabilită de legiuitor să opereze pentru perioada 30.01.2020, respectiv până la încetarea raporturilor de serviciu ale personalului vizat de normă, dacă acest eveniment intervine în intervalul precizat.

Așadar, după cum reiese din interpretarea logică a acestor prevederi, recalcularea cuantumurilor salariilor de funcție și, după caz, a cuantumurilor sporurilor care fac parte din salariul brut lunar pentru personalul ale cărui raporturi de serviciu au încetat se realizează până la această dată, cu condiția ca aceste raporturi de serviciu să fi încetat în perioada 30.01.2020.

În acest context, prevederile art.34 ind.1 alin. (5) din OUG nr.75/2020 stabilesc în mod clar că „în situația personalului ale cărui raporturi de serviciu au încetat, recalcularea cuantumurilor/valorilor salariilor de funcție și, după caz, a cuantumurilor sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii în vigoare, din salariul brut lunar se realizează până la data încetării raporturilor de serviciu, în cadrul perioadei prevăzute la alin. (2)".

Astfel, prin raportare la alin.(2) menționat, reiese că recalcularea vizează perioada de 3 ani, calculată până la 30 ianuarie 2020, astfel că drepturile salariale anterioare datei de 30.01.2017 nu fac obiectul acestei recalculări.

Intimatul afirmă că practica instanțelor de judecată, în cauze având obiect similar cu cel din prezenta acțiune, este unitară cu privire la raționamentul că persoanele a căror raporturi de serviciu au încetat anterior datei de 30.01.2017 nu intră în sfera de aplicare a OUG nr. 75/2020, menționând cu titlu de exemplu: Decizia civilă nr. 260 din 11.04.2022 pronunțată de Curtea de Apel Oradea, Decizia civilă nr. 6685 din 20.12.2021 pronunțată de Curtea de Apel București, Decizia civilă nr. 1270 din 30.09.2021 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, Decizia civilă nr. 726 din 22.06.2021 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia.

În consecință, având în vedere data la care apelanților le-au încetat raporturile de serviciu cu drept de pensie, respectiv 24.09.2021 pentru [...] și [...], 08.12.2021 pentru [...] și [...], 09.05.2022 pentru [...], 01.02.2022 pentru [...], 01.11.2021 pentru [...] și 15.12.2022 pentru [...], arată că aceștia nu fac parte din categoria persoanelor ce beneficiază de prevederile legale citate, neintrând în sfera de aplicare a OUG nr. 75/2020, sub aspectul perioadei pentru care se poate solicita majorarea drepturilor salariale.

Raportat la critica apelanților cu privire la interpretarea instanței de fond a prevederilor art. 34 ind.1 alin. (1) pct. a) din OUG nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene și alte modificări fiscal-bugetare, completată prin OUG nr. 75/2020 și Legea nr.280/2020, menționează faptul că normele în cauză nu sunt aplicabile situației juridice a reclamantilor, raportat la calitatea acestora de cadre militare, în perioada de referință a acțiunii.

Astfel, potrivit art. 34 ind.1, alin (1) din OUG nr.114/2018 „Prin excepție de la prevederile art. 34 alin. (1) și prin derogare de la prevederile art. 45 din Legea bugetului de stat pe anul 2020 nr. 5/2020, cu modificările ulterioare, se recalculează cuantumurile/valorile

salariilor de funcție aflate în plată pentru polițiști din structurile Ministerului Afacerilor Interne, prin raportare la care se acordă majorările salariale din diferența până la nivelul salariilor de funcție prevăzute de lege pentru anul 2022, având în vedere, după caz, următoarele:

a) valoarea corespunzătoare sporului de fidelitate prevăzut de legislația în vigoare până la data de 31 decembrie 2009, prin raportare la nivelul aferent perioadelor de activitate ale polițiștilor desfășurate și după această dată în instituțiile din sectorul de apărare națională, ordine publică și securitate națională, în calitate de militar, polițist, funcționar public și personal contractual, după caz. Aceasta se include în valoarea salariilor de funcție ale polițiștilor;

Recalcularea prevăzută la alin. (1) vizează și perioada de 3 ani, calculată până la 30 ianuarie 2020. În cazul personalului în activitate recalcularea se efectuează și după data respectivă, lunar, corespunzător condițiilor în care se desfășoară activitatea și în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

Prin excepție de la prevederile art. 34 alin. (2), după recalcularea cuantumurilor/valorilor salariilor de funcție aflate în plată pentru polițiști în condițiile alin. (1) și (2), se recalculează și cuantumurile sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii în vigoare, din salariul brut lunar, inclusiv pentru perioada de 3 ani, calculată până la 30 ianuarie 2020, ținând cont în mod corespunzător de evoluția legislativă a măsurilor fiscal-bugetare adoptate cu privire la aceste drepturi.

(5) în situația personalului ale cărui raporturi de serviciu au încetat, recalcularea cuantumurilor/valorilor salariilor de funcție și, după caz, a cuantumurilor sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii în vigoare, din salariul brut lunar se realizează până la data încetării raporturilor de serviciu, în cadrul perioadei prevăzute la alin. (2)."

Conform art. 34 ind 2 din OUG nr. 114/2018:

„(1) Prevederile art. 34 ind.1 se aplică în mod corespunzător și personalului militar în activitate, în măsura în care a beneficiat de drepturile respective.

(2) în vederea aplicării prevederilor alin. 1 conducătorii instituțiilor din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională emit norme metodologice aprobate prin ordin al conducătorilor instituțiilor din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională."

În considerarea normelor prezentate, respectiv a pretenției reclamanților, privind recalcularea drepturilor salariale pentru perioadele solicitate, timp în care aceștia și-au desfășurat activitatea în cadrul DGPI, având statutul de cadru militar în activitate, rezultă că pentru situația acestora ar urma să se analizeze aplicarea prevederilor art. 34 ind.2 din OUG nr. 114/2018.

Astfel, indică faptul că, potrivit art. 34 ind.2 din OUG nr. 114/2018, recalcularea prevăzută de art. 34 ind.1, se aplică militarilor în activitate doar în măsura în care au beneficiat de drepturile respective.

Prin această prevedere, legiuitorul a intenționat evitarea acordării unor drepturi necuvenite categoriei bugetare a militarilor, prin introducerea în soldele de funcție a acestora a unor sporuri de care categoria de personal menționată (cadrele militare) nu a beneficiat niciodată.

În concret, întrucât art. 34 ind.2 al OUG nr. 114/2018 nu poate fi interpretat decât prin raportare la prevederile art. 34 ind.1 (articol care vizează strict categoria polițiștilor), prin menționarea expresă de către legiuitor a faptului că dispozițiile articolului art. 34 ind.1 se aplică și personalului militar în activitate, „în măsura în care a beneficiat de drepturile respective", se poate concluziona faptul că s-a dorit ca la recalcularea soldelor de funcție ale militarilor să fie avute în vedere doar sporurile prevăzute de art. 34 ind.1, alin 1) aplicabile și acestei categorii.

Astfel, în enumerarea din art. 34 ind.1, alin (1), dintre cele 4 sporuri la care s-a raportat recalcularea salariilor polițiștilor, cele prevăzute la literele a) (sporul de fidelitate) și b) (sporul pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior - care se include doar în valoarea salariilor de funcție ale agenților de poliție care își desfășoară activitatea în domenii corespunzătoare studiilor absolvite), sunt specifice strict polițiștilor, aceste sporuri nefiind regăsite în legislația privind salarizarea militarilor până la data de 31 decembrie 2009 sau ulterior.

Acest aspect reiese și din normele de punere în aplicare a dispozițiilor art. 34 ind.2, alin. (1) din OUG nr.114/2018, aprobate prin Ordinul MAI nr.S/21 din 08.02.2021, privind modificarea și completarea OMAI nr. S/7/2018 pentru aprobarea normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din Ministerul Afacerilor Interne, clasificat secret de serviciu.

Cu privire modalitatea de interpretare a prevederilor art. 34 ind.2 raportat la art. 34 ind. 1 din OUG nr. 114/2018, intimatul prezintă punctul de vedere al Direcției Generale Financiare din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, transmis prin adresa nr. 491.463 din. 18.01.2023, aflată la dosarul de fond.

Direcția Generală Financiară este structura de specialitate în domeniul financiar - contabil al Ministerului Afacerilor Interne, care coordonează și controlează întreaga activitate economico-financiară a tuturor ordonatorilor de credite din minister, asigurând îndrumare de specialitate.

De asemenea, în vederea clarificării poziției exprimate de instituția intimată în prezenta cauză, precizează că au fost transmise la compartimentul cu documente clasificate al instanței de fond, prin adresă distinctă de înaintare (nr. 2151854 din 28.04.2022), câte un exemplar multiplicat al Ordinului MAI nr. S/21 din 08.02.2021, document clasificat secret de serviciu și al Anexei la Ordinul MAI nr. S/106 din 06.07.20207 (Anexa nr. 12 la OMAI nr. S/7/2018), document clasificat secret de serviciu, în vederea clarificării poziției exprimate de instituție în prezenta cauză.

Se solicită depunerea înscrisurilor mai sus enunțate, depuse de către DGPI în probațiune.

În considerarea tuturor aspectelor prezentate, solicită respingerea cererii de apel ca fiind tardivă, nulă, respectiv neîntemeiată și menținerea ca legală și temeinică a sentinței civile nr. 1269 din 12.04.2024 pronunțate de Tribunalul Constanța.

În ceea ce privește mijloacele de probă, solicită admiterea probei cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, precum și a oricăror alte înscrisuri a căror necesitate va rezulta din dezbateri.

III. Punctul de vedere al părților

1. Opinia apelanților reclamanti [...] și apelanților intervenienți [...].

La data de 21.10.2024 apelanții reclamanti au depus note de ședință cu privire la oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri de principiu în materie, în temeiul art.1 din OUG nr.62/2024, urmând a stabili modalitatea de determinare a începutului curgerii prescripției cu privire la drepturile pretinse în temeiul art. 5 ind 1 din OUG nr.83/2014 aprobată prin Legea nr.71/2015, în sensul calculării soldei funcției de bază și sporurilor la nivelul maxim de salarizare pentru funcții similare, respectiv calcularea acestor drepturi prin includerea sporului de fidelitate de 15%.

În acest sens, arată faptul că prin dispozițiile art. 34 ind.1 din OUG nr.114/2018, introdus prin OUG nr.75/2020, a fost recunoscută în mod expres de către legiuitor, îndreptățirea polițiștilor din cadrul structurilor Ministerului Afacerilor Interne de a beneficia de recalcularea salariilor/soldelor de funcție raportat la valoarea sporului de fidelitate prevăzut de legislația în vigoare până la data de 31.12.2009, la nivelul maxim aflat în plată pentru activitatea desfășurată în aceleași condiții.

Conform alin. 2 al art. 34 ind.1 din O.U.G. nr. 114/2018, introdus prin OUG nr. 75/2020, „Recalcularea prevăzută la alin. 1 vizează și perioada de 3 ani, calculată până la 30

ianuarie 2020. În cazul personalului în activitate recalcularea se efectuează și după data respectivă, lunar, corespunzător condițiilor în care se desfășoară activitatea și în conformitate cu prevederile legale în vigoare", drepturile salariale menționate urmând a fi acordate, așadar, polițiștilor în temeiul O.U.G. nr. 75/2020 începând cu data de 31.01.2017.

În preambulul O.U.G. nr. 75/2020 se arată că adoptarea acestui act normativ, referitor la salarizarea polițiștilor din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, a fost necesară în vederea îndeplinirii obligațiilor rezultate ca efect al Deciziei ÎCCJ nr. 51/2019 — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în ceea ce privește modalitatea de aplicare a prevederilor referitoare la stabilirea salarizării la nivelul maxim aflat în plată.

Totodată, [...] din cadrul M.A.I. nu are în vedere în apărările formulate prevederile Legii nr. 280 din 08.12.2020 care începând cu data de 12.12.2020 completează O.U.G. nr. 75/2020 pentru completarea O.U.G. nr. 114/2018, cu modificările și completările ulterioare, în sensul că:

„Prevederile art. 34 ind 1 se aplică în mod corespunzător și personalului militar în activitate, în măsura în care a beneficiat de drepturile respective”.

În ceea ce privește argumentul angajatorului referitor la faptul că O.U.G. nr. 75/2020 nu permite acordarea acestor drepturi pentru reclamanți, solicită să fie înlăturate, întrucât, conform art. 34 ind. 2 din OUG nr. 75/2020 sporul de fidelitate în discuție se acordă și personalului militar, în măsura în care a beneficiat de dreptul respectiv la intrarea în vigoare a acestui act normativ.

Or, la data intrării în vigoare a OUG nr. 75/2020 - 22.05.2020 reclamanții erau încă angajați [...], iar prin răspunsurile nr. 2186828 din data de 06.04.2023 și 2226785 din data de 11.05.2023 (la solicitarea adresată [...]) li s-a comunicat faptul că a fost acordat sporul de fidelitate în perioada 30.01.2017 - 03.02.2017 - pentru 5 zile, respectiv li se precizează și sumele în lei de care au beneficiat (vor beneficia), [...] - 40 lei (specificându-le chiar faptul că în anul 2024 v-a încasa suma de 14 lei - tranșa V), [...] - 47 lei (în anul 2024 v-a încasa suma de 16 lei - tranșa V), [...] - 34 lei (în anul 2024 v-a încasa suma de 11 lei - tranșa V).

Mai mult decât atât, pentru apelantul [...] a depus la dosarul cauzei dovada faptului că în perioada 01.12.2015-01.11.2020 a beneficiat de sporul de fidelitate - 10%, corespunzător vechimii în serviciu de la acel moment (răspunsul Gărzii de Coastă nr. 3006706 din data de 06.04.2023), înscris care pe lângă răspunsurile angajatorului [...] vin și confirmă temeinicia cererilor reclamanților de acordare a acestui spor de fidelitate prin raportare la Legea nr. 280/2020 care completează O.U.G. nr. 75/2020 pentru completarea O.U.G. nr. 114/2018, cu modificările și completările ulterioare.

Prin urmare, susținerile referitoare la faptul că pentru perioada 2017-2020 drepturile s-au prescris, respectiv faptul că nu au existat norme care să constituie temeiul legal al unei solicitări de recalculare a drepturilor salariale sunt neîntemeiate, față de dispozițiile art. 39 alin. 1 și alin. 4 din Lege-cadru nr. 153/2017 și ale Deciziei 8/2021 ale ÎCCJ.

Apreciază că rezultă, contrar susținerilor angajatorului D.G.P.I., faptul că adoptarea OUG nr. 75/2020, ca act de recunoaștere a necesității aplicării principiului egalității în materia salarizării și de îndreptare a inechităților între aceleași categorii de salariați, determinate de aplicarea în timp a diverselor acte normative adoptate în acest domeniu, nu poate conduce la neaplecarea prevederilor privind îndreptățirea reclamanților de a beneficia de recalcularea salariului funcției de bază și a sporurilor prin stabilirea acestora la nivelul maxim pentru funcții similare, conform art. 1 alin 5 ind 1 din O.U.G. nr. 83/2014, aprobată prin Legea nr. 71/2015, respectiv acordarea sporului de fidelitate în funcție de vechimea în serviciu pentru perioada 30.01.2017 și până la data trecerii în rezervă.

În acest sens, apelanții trebuie să beneficieze de nivelul maxim de salarizare prevăzut de art. 1 alin 5 ind 1 din O.U.G. nr. 83/2014, introdus prin Legea nr. 71/03.04.2015, întrucât, din perspectiva aplicării dispozițiilor art. 1 alin 5 ind 1 din O.U.G. nr. 83/2014, în forma aprobată cu modificări prin Legea nr. 71/2015, nu prezintă relevanță temeiul legal al stabilirii la nivel maxim a cuantumului salariului de bază și al sporurilor pentru aceeași funcție/grad/treaptă și

gradație, ci, atâta timp cât o astfel de categorie de personal există, în vederea asigurării egalității de tratament juridic, urmează ca și pentru celelalte categorii de personal care beneficiază de un quantum mai mic al salariului de bază și sporurilor, dar care își desfășoară activitatea în aceleași condiții și pentru aceeași funcție/grad/treaptă și gradație, salarizarea să fie asigurată la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții.

Luarea în considerare ca întemeiate a apărărilor angajatorului, echivalează cu înlăturarea aplicării, cu privire la apelanții-reclamanți a dispozițiilor art. 1 alin 5 ind 1 din O.U.G. nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anii 2015-2020, precum și a altor măsuri în domeniul cheltuielilor publice, normă juridică introdusă prin art. 1 pct. 1 din Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea O.U.G. nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice.

De asemenea, art. 1 alin 5 ind 1 din O.U.G. nr. 83/2014, introdus prin art. 1 alin. 1 din Legea nr. 71/2015 (începând cu data de 9 aprilie 2015), prevede că, prin excepție de la prevederile alin. 1 și 2, personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Prin Decizia nr. 23/26.09.2016, obligatorie potrivit art. 521 alin. 3 din Cod de Procedură Civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a dat o interpretare unitară acestor dispoziții legale și a statuat că sintagma „salarizat la același nivel”, la care face referire art. 1 alin 5 ind 1 din O.U.G. nr. 83/2014, are în vedere atât personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, dar și personalul din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. 1 lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010, precizând, totodată, că nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. 1 și 2 din O.U.G. nr. 83/2014, aprobată prin Legea nr. 71/2015, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice.

Așadar, potrivit dezlegării date de Înalta Curte de Casație și Justiție, aplicabilă în cauză, categoria de personal la care se referă textul de lege cuprinde nu numai personalul din autoritățile și instituțiile publice indicate în mod neechivoc în cuprinsul art. 1 alin 5 ind 1 din O.U.G. nr. 83/2014, dar și personalul din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. 1 lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010, respectiv Administrația Prezidențială, autoritatea judecătorească, Guvernul, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, autorități ale administrației publice locale, ale autorității publice, autorități administrative autohtone (altele decât Consiliul Concurenței și Curtea de Conturi), precum și instituțiile din subordinea acestora (categorie în care se încadrează și [...] din cadrul M.A.I.), finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul fondurilor speciale.

Or, reclamanții, făceau parte din categoria de personal enumerată anterior, astfel că le sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 71/2015.

Menționează și faptul că, prin Decizia nr. 51/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completele pentru Dezvoltarea unor Chestiuni de Drept, s-a admis sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 947/1 10/2018 și s-a stabilit că termenul de „salariu de bază” prevăzut de art. 1 alin 5 ind 1 din O.U.G. nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, și de art. 3 ind 1 alin. 1 din O.U.G. nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor

termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează extensiv, în sensul că se referă și la „salariul funcției de bază” al polițiștilor.

În aceste condiții, [...] era ținută de obligația recalcularii salariului/soldei funcției de bază a reclamanților prin raportare la aceste dispoziții legale, iar în măsura în care aceștia beneficiau de un quantum al salariului/soldei funcției de bază mai mic decât cel stabilit la nivel maxim în cadrul instituției pentru funcția/gradul/treapta și gradația deținută, acesta trebuia să fie salarizat la nivelul maxim.

În acest sens se arată în considerentele Deciziei nr. 23/26.09.2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completele pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, că, în aplicarea art. 1 alin 5 ind I din O.U.G. nr. 83/2014, aprobată cu modificări prin Legea nr. 71/2015, „nu va funcționa regula menținerii în anul 2015 a aceluiași nivel de salarizare din 2014 (salariul de bază și sporuri) pentru personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice salarizate la un nivel inferior în comparație cu salariile de bază și sporurile stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții cu cel care beneficiază de un nivel de salarizare superior, urmând ca și acesta să fie salarizat la nivelul maxim, prin urmare, să beneficieze de o creștere salarială, prin derogare de la art. 1 alin. 1 și 2 din O.U.G. nr. 8333/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare”

În sensul celor mai sus prezentate și argumentate cu privire la salarizare la același nivel, au fost pronunțate definitiv următoarele decizii judecătorești:

Decizia nr. 620/R din data de 18.10.2023 pronunțată de Curtea de Apel Brașov, în dosarul nr. 1544/62/2019 — Copăcean Dan Alexandru (ofițer [...]);

Decizia nr. 749/R din data de 21.12.2022 pronunțată de Curtea de Apel

Brașov, în dosarul nr.3634/62/2021 - Smeu Adrian (ofițer [...]);

Decizia civilă nr.397/R din 03.06.2021, pronunțată de Curtea de Apel Brașov, în dosarul nr. 1836/62/2019 - [...] (subofițer [...]);

Decizia civilă nr. 110/R din 17.02.2021, pronunțată de Curtea de Apel Brașov, în dosarul nr.2114/62/2019- [...] (subofițer [...]);

Decizia civilă nr.73/R din 09.02.2021, pronunțată de Curtea de Apel Brașov, în dosarul nr.4327/62/2018- [...] (ofițer [...]);

Sentința civilă nr. 4076 din 29.05.2024, pronunțată de Tribunalul București, în dosarul nr.39373/3/2023 — [...] (ofițeri [...]);

Totodată, Decizia nr. 794/15.12.2016, Curtea Constituțională a României a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 31 alin. 1 din OUG nr.57/2015 sunt neconstituționale.

Curtea Constituțională a apreciat că, prin OUG nr.20/2016 (care se aplică întregului personal bugetar, inclusiv cadrelor militare), s-au eliminat și diferențele provenite din faptul că o parte dintre cadrele militare, încadrați în aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate au obținut hotărâri judecătorești definitive și irevocabile (în temeiul Codului de procedură civilă din 1865) sau definitive (în temeiul Codului de procedură civilă), prin care le-au fost recunoscute majorări salariale, în timp ce alții nu obținuseră asemenea hotărâri judecătorești.

Astfel, urmarea intrării în vigoare a OUG nr. 20/2016 este aceea că, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, indemnizația de încadrare a cadrelor militare este aceeași, stabilită la nivel maxim. De altfel, chiar înainte de intrarea în vigoare a OUG nr. 20/2016, prin art. 1 alin. 51 din OUG nr. 83/2014, introdus prin legea sa de aprobare nr. 71/2015, s-a prevăzut aceeași soluție legislativă, a egalizării indemnizațiilor la nivel maxim. Așadar, potrivit OUG nr. 20/2016, începând cu luna august 2016, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, salariul de bază sau indemnizația de încadrare urma să fie același, respectiv aceeași, stabilită la nivel maxim, nefiind permis ca, spre exemplu, doi subofițeri de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii, să aibă indemnizații de încadrare

diferite, însă, prin dispozițiile de lege criticate, introduse prin OUG nr. 43/2016, legiuitorul a stabilit că, la calculul nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. (...)

Curtea Constituțională a reținut că, în jurisprudența sa referitoare la art. 124 și art. 126 din Constituție și la efectele hotărârilor judecătorești, a stabilit, că "înfăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege.

Altfel spus, hotărârea judecătorească reprezintă un act de aplicare a legii pentru soluționarea unui conflict de drepturi sau interese, constituind un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Datorită acestui fapt, hotărârea judecătorească - desemnând tocmai rezultatul activității judiciare - reprezintă, fără îndoială, cel mai important act al justiției.

Hotărârea judecătorească, având autoritate de lucru judecat, răspunde nevoii de securitate juridică, părțile având obligația să se supună efectelor obligatorii ale actului jurisdicțional, fără posibilitatea de a mai pune în discuție ceea ce s-a stabilit deja pe calea judecătii. Prin urmare, hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă se situează în sfera actelor de autoritate publică, fiind investită cu o eficiență specifică de către ordinea normativă constituțională. Pe de altă parte, un efect intrinsec al hotărârii judecătorești îl constituie forța executorie a acesteia, care trebuie respectată și executată atât de către cetățeni, cât și de autoritățile publice. Or, a lipsi o hotărâre definitivă și irevocabilă de caracterul ei executoriu reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției" (a se vedea în acest sens decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 68 din ianuarie 2015, decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 800 din noiembrie 2012, și decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial nr. 762 din 9 decembrie 2013). De asemenea, prin decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, Curtea a stabilit că "sensul art. 124 alin. 1 din Constituție este acela că organele care îndeplinesc justiția și care, potrivit art. 126 alin. 1 din Constituție, sunt instanțe judecătorești trebuie să respecte legea, de drept material sau procesual, aceasta fiind cea care determină comportamentul persoanelor fizice și juridice în sfera publică și în circuitul civil. Dispoziția constituțională consacră principiul legalității actului de justiție" și trebuie corelată cu prevederea art. 16 alin. 2 din Constituție, potrivit căreia "Nimeni nu este mai presus de lege", și cu cea a-art. 124 alin. 3 din Constituție, care prevede alte două principii constituționale: independența judecătorului și supunerea lui numai legii.

Curtea Constituțională a constatat că, potrivit art. 31 alin. 12 din OUG nr. 57/2015, introdus prin OUG nr. 43/2016, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, norma criticată stabilește, în mod indirect, că nu sunt recunoscute hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Astfel, chiar dacă o parte dintre cadrele militare care beneficiază de aceste hotărâri judecătorești au deja în plată sporurile de care beneficiază ca și sume compensatorii cu caracter provizoriu, faptul că textul criticat prevede că, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești conduce la concluzia că, deși o parte dintre cadrele militare au obținut aceste drepturi salariale, aceasta nu este recunoscută la stabilirea nivelului maxim al soldei funcției de bază.

Curtea Constituțională a apreciat că hotărârea judecătorească, chiar dacă are efecte inter partes, interpretează norme de lege cu aplicabilitate generală. În procesul de aplicare a legii, scopul interpretării unei norme juridice constă în a stabili care este sfera situațiilor de fapt

concrete, la care norma juridică respectivă se referă, și în a se asigura astfel corecta aplicare a acelei norme, interpretarea fiind necesară pentru a clarifica și a limpezi sensul exact al normei, și pentru a defini, cu toată precizia, voința legiuitorului.

Or, hotărârile judecătorești prin care s-au recunoscut drepturile salariale, cum sunt cele prin care s-au stabilit acordare sporului — soldei de merit, respectiv sporului lucrări de excepție, acordate unor cadre militare, au aplicabilitate generală și se deosebesc de ipotezele în care, tot prin hotărâre judecătorească, ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, fără aplicabilitate generală (cum ar fi, spre exemplu, ipoteza în care o persoană a avut recunoscut sporul de doctorat).

Prin urmare, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 3 alin. 1 din OUG nr. 57/2015, introdus prin OUG nr. 43/2016, contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești, prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă. De altfel, dispozițiile de lege criticate lipsesc de sens și, practic, anulează voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în preambulul OUG nr. 20/2016, anume acelea de a egaliza veniturile personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportate la nivelul maxim, și de a elimina inechitățile existente. (...)

Având în vedere forța obligatorie a Deciziei Curții Constituționale nr. 794/15.12.2016, inclusiv a considerentelor acesteia, solicită să se constate că pârâtul este ținut de a da eficiență juridică raționamentului instanței constituționale, inclusiv în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor O.U.G. nr. 83/2014 aprobată cu modificări prin Legea nr. 71/2015, cât și în ceea ce privește aplicarea O.U.G. nr. 75/2020 pentru completarea O.U.G. nr. 114/2018, completată prin Legea nr. 280 din 08.12.2020, problema de drept fiind identică.

Pomind de la principiul constituțional al egalității în drepturi, care se traduce prin reglementarea și aplicarea unui tratament juridic similar unor subiecte de drept aflate în situații juridice similare, solicită admiterea acțiunii, în sensul celor solicitate.

În drept a invocat:

- Codul de Procedură Civilă;
- Legea nr. 284/2010 privind salarizarea personalului bugetar, cu modificările și completările ulterioare;
- O.G. nr. 1/2010;
- Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare;

Decizia I.C.C.J nr.23/2016, Decizia I.C.C.J nr.51/2019 Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept;

- O.U.G. nr. 75/2020 pentru completarea O.U.G. nr. 114/2018, completată prin Legea nr. 280 din 08.12.2020.

Prin concluziile scrise depuse în data de 30.10.2024, reclamantii apelanți au arătat că, în situația în care instanța va considera că sunt întrunite condițiile pentru sesizarea Î.C.C.J. pentru pronunțarea unei hotărâri de principiu în materie, în temeiul art. 1 din OUG 62/2024, solicită să se aibă în vedere și faptul că Tribunalul București, în dosarul nr. 34786/3/2023 „În temeiul art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, sesizează Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu următoarea întrebare preliminară: „Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE (cu referire la articolul 2 TUE și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale) trebuie interpretat în sensul că principiul independenței judecătorilor se opune unei reglementări naționale care instituie obligația completurilor de judecată care soluționează procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, să solicite Înaltei Curți de Casație și Justiție, în toate

cauzele pe care le au de decis, pronunțarea unei hotărâri prealabile privind chestiuni de drept nesoluționate anterior de instanța supremă, diminuând în acest fel capacitatea judecătorilor învestiți cu dosarele respective de a soluționa cauzele în mod autonom exclusiv pe considerentul că practica judiciară neunitară poate avea un impact negativ asupra bugetului general consolidat și stabilității socio-economice a țării?”.

2. Opinia intimătei părâte ~~Delegatului Guvernului la Înalta Curte de Casație și Justiție~~ din cadrul M.A.I.

La data de 17.10.2023, intimata pârâtă a depus note scrise prin care a precizat poziția procesuală cu privire la aplicabilitatea în cauză a dispozițiilor Ordonanței de urgență nr. 62/2024, astfel:

1. Cu privire la incidența în cauză a dispozițiilor art. 2 din OUG nr. 62/2004, arată că obiectul acțiunii de față este reprezentat de pretenția de acordare a drepturilor salariale, prin calcularea soldei funcției de bază și a sporurilor pentru perioada 30.01.2017 — trecere în rezervă (date diferite pentru fiecare reclamant), la nivelul maxim de salarizare pentru funcții similare, respectiv acordarea sporului de fidelitate în procent de 15%, în funcție de vechimea în serviciu, defalcăt pe fiecare lună și actualizarea acestor sume cu rata inflației, defalcate pe fiecare lună, de la data scadenței fiecăreia și până la plata efectivă a sumelor datorate și a dobânzii legale aferente drepturilor bănești, începând cu data nașterii dreptului la acțiune și până la data plății efective, vizând, așadar, drepturile salariale ale unei categorii de personal plătit din fonduri publice.

În context, apreciază ca fiind incidente în cauză prevederile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, conform căreia „Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1 ind 3, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Consideră astfel că de dezlegarea acestei chestiuni de drept depinde în tot soluționarea litigiului pendinte, iar din verificările efectuate rezultă că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acestei probleme juridice și de asemenea nu face obiectul unui dosar pe rolul celor două structuri jurisdicționale ale instanței supreme, în curs de soluționare.

În ceea ce privește raportul juridic dedus judecății, subliniază că, potrivit art. 34 ind 1 alin. (1) din OUG nr. 114/2018 „Prin excepție de la prevederile art. 34 alin. (1) și prin derogare de la prevederile art. 45 din Legea bugetului de stat pe anul 2020 nr. 5/2020, cu modificările ulterioare, se recalculează cuantumul/valorile salariilor de funcție aflate în plată pentru polițiști din structurile Ministerului Afacerilor Interne, prin raportare la care se acordă majorările salariale din diferența până la nivelul salariilor de funcție prevăzute de lege pentru anul 2022, având în vedere, după caz, următoarele:

a) valoarea corespunzătoare sporului de fidelitate prevăzut de legislația în vigoare până la data de 31 decembrie 2009, prin raportare la nivelul aferent perioadelor de activitate ale polițiștilor desfășurate și după această dată în instituțiile din sectorul de apărare națională, ordine publică și securitate națională, în calitate de militar, polițist, funcționar public și personal contractual, după caz. Aceasta se include în valoarea salariilor de funcție ale polițiștilor;

(2) Recalcularea prevăzută la alin. (1) vizează și perioada de 3 ani, calculată până la 30 ianuarie 2020. În cazul personalului în activitate recalcularea se efectuează și după data respectivă, lunar, corespunzător condițiilor în care se desfășoară activitatea și în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(3) Prin excepție de la prevederile art. 34 alin. (2) după recalcularea cuantumul/valorilor salariilor de funcție aflate în plată pentru polițiști în condițiile alin. (1) și se recalculează și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii în vigoare, din

salariul brut lunar, inclusiv pentru perioada de 3 ani, calculată până la 30 ianuarie 2020, ținând cont în mod corespunzător de evoluția legislativă a măsurilor fiscal-bugetare adoptate cu privire la aceste drepturi.

(5) În situația personalului ale cărui raporturi de serviciu au încetat, recalcularea cuantumurilor/valorilor salariilor de funcție și, după caz, a cuantumurilor sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii în vigoare, din salariul brut lunar se realizează până la data încetării raporturilor de serviciu, în cadrul perioadei prevăzute la alin. (2). ”

Totodată, conform art. 34 ind 2 din OUG nr. 114/2018:

„(1) Prevederile art. 301 se aplică în mod corespunzător și personalului militar în activitate, în măsura în care a beneficiat de drepturile respective.

(2) În vederea aplicării prevederilor alin. (1) conducătorii instituțiilor din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională emit norme metodologice aprobate prin ordin al conducătorilor instituțiilor din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională. ”

Așa cum a arătat în cuprinsul Întâmpinărilor nr. 2151853 din 28.04.2023 și nr. 2153540 din 29.08.2023, în opinia intimă, intenția vădită a legiuitorului a fost de a evita acordarea unor drepturi necuvenite categoriei bugetare a militarilor, prin introducerea în soldele de funcție a acestora a unor sporuri de care categoria de personal în cauză (cadrele militare) nu a beneficiat niciodată.

În concret, întrucât art. 34 ind 2 al OUG nr. 114/2018 nu poate fi interpretat decât prin raportare la prevederile art. 34 ind 1 (articol care vizează strict categoria polițiștilor), prin menționarea expresă de către legiuitor a faptului că dispozițiile art. 34 ind 1 se aplică și personalului militar în activitate „în măsura în care a beneficiat de drepturile respective”, consideră că poate concluziona faptul că s-a dorit ca la recalcularea soldelor de funcție ale militarilor să fie avute în vedere doar sporurile prevăzute de art. 34 ind 1 alin. (1) aplicabile și acestei categorii.

Nu în ultimul rând, în opinia intimă, relevant în cauză este și faptul că în enumerarea cuprinsă în art. 34 ind. 1 alin. (1), dintre cele 4 sporuri la care s-a raportat recalcularea salariilor polițiștilor, cele prevăzute la literele a) (sporul de fidelitate) și b) (sporul pentru absolvirea instituțiilor de învățământ superior - care se include doar în valoarea salariilor de funcție ale agenților de poliție care își desfășoară activitatea în domenii corespunzătoare studiilor absolvite), sunt specifice strict polițiștilor, aceste sporuri nefiind regăsite în legislația privind salarizarea militarilor până la data de 31 decembrie 2009 sau ulterior, aspect pe care solicită ca instanța să îl aibă în vedere în încheierea prin care o va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Drept urmare, având în vedere existența normei speciale, derogatorii de la normele generale în materie, cuprinsă în Ordonanța de urgență nr. 62/2024, precum și obligativitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea unei chestiuni de drept atunci când obiectul cauzei este cel menționat la art. 1 și în condițiile expuse la art. 2 alin. (1) din același act normativ, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție „nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare”, solicită a se dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 34 ind 1 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu referire la art. 34 ind 2 alin. (1) din același act normativ, se interpretează în sensul că acestea se aplică în mod corespunzător și personalului militar în activitate, doar în măsura în care a beneficiat de drepturile respective ca și categorie de personal (cadre militare), sau se interpretează în sensul că se aplică în mod corespunzător și personalului militar în activitate care anterior dobândirii statutului de cadru militar a avut calitatea de polițist și a beneficiat de spor de fidelitate”.

Totodată, solicită a avea în vedere în cadrul formulării sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție punctul de vedere al Direcției Generale Financiare din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, transmis prin adresa nr. 491.463 din 18.01.2023, pe care arată că o anexează în copie certificată pentru conformitate cu originalul.

Precizează faptul că Direcția Generală Financiară este structura de specialitate în domeniul financiar - contabil al Ministerului Afacerilor Interne, care coordonează și controlează întreaga activitate economico-financiară a tuturor ordonatorilor de credite din minister, iar în cuprinsul adresei indicate se subliniază faptul că sporul de fidelitate nu a fost niciodată un drept aplicabil cadrelor militare.

2. Cu privire la modalitatea de determinare a începutului curgerii prescripției cu trimitere la drepturile pretinse de către reclamant și intervenienții în nume propriu, supune atenției instanței și totodată reiterează următoarele:

Având în vedere faptul că obiectul acțiunii de față este reprezentat de pretenția de acordare a unui drept salarial, respectiv acordarea sporului de fidelitate în procent de 15%, în funcție de vechimea în serviciu, defalcat pe fiecare lună, de la data scadenței fiecărei prestații și până la plata efectivă a sumelor datorate, arată că dreptul solicitat de reclamant este reprezentat de prestații succesive pretins datorate de unitatea angajatoare, care nu constituie un tot unitar prin finalitatea lor.

Prin urmare, pentru fiecare dintre aceste prestații lunare (drepturi salariale), pentru reclamant și început să curgă un termen de prescripție distinct, în conformitate cu prevederile art. 2503 alin. (2) Cod civil, ce stipulează că: „În cazul în care un debitor este obligat la prestații succesive, dreptul la acțiune cu privire la fiecare dintre aceste prestații se stinge printr-o prescripție deosebită, chiar dacă debitorul continuă să execute una sau alta dintre prestațiile datorate.”

Referitor la natura acestui drept de prestație succesivă, coroborat cu termenul de 3 ani până la care se poate / putea cere dreptul în conformitate cu prevederile art. 67 din Anexa VII la Legea nr. 283/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ce stipulează că „Drepturile neachitate personalului militar, nereclamate în termen de 3 ani de la data când trebuiau plătite, se prescriu”, se observă faptul că, pentru fiecare drept salarial convenit lunar, curge un termen distinct de 3 ani de prescripție.

Prin urmare, pentru a identifica care sunt drepturile salariale lunare pentru care nu a intervenit prescripția dreptului la acțiune, este nevoie să se facă raportarea la termenul de introducere a acțiunii în instanță, ce reprezintă data la care reclamantii au înțeles să își exercite dreptul la acțiune, urmând a calcula termenul de 3 ani invers cronologic, pornind de la acea dată.

Potrivit portal.just.ro Cererea de chemare în judecată a fost introdusă la data de 27.03.2023 și raportat la aceasta, rezultă că pentru drepturile salariale pretins neacordate și nereclamate de reclamant ([...], [...], [...] și [...]) cu 3 ani anterior acestei date, respectiv 27.03.2020, a intervenit prescripția dreptului material la acțiune.

Similar și pentru cererea de intervenție, care a fost introdusă la data de 16.06.2023 ar rezulta că drepturile salariale pretins neacordate și nereclamate de către intervenienți ([...], [...], [...] și [...]) cu 3 ani anterior acestei date, respectiv 16.06.2020 a intervenit prescripția dreptului material la acțiune.

Reiterează, însă, faptul că sporul de fidelitate este / a fost un spor specific categoriei polițiștilor, instituit, așa cum a arătat anterior, prin art. 6 din OG nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, iar odată ce personalul MAI, în speța prezentă reclamant și intervenienții în nume propriu au devenit cadre militare, adică li s-a atribuit un alt statut profesional, nu au mai avut dreptul de a beneficia de sporul în discuție.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept cu privire la care se dispune sesizarea:

Prin acțiunea de fond, reclamant și intervenienții solicită obligarea intimatului pârât la acordarea drepturilor salariale ce li se cuvin, prin calcularea soldei funcției de bază și

sporurile pentru perioada 30.01.2017 și până la data trecerii în rezervă cu drept la pensie militară de stat pentru fiecare dintre reclamanți, potrivit art.1 alin.5.1 din O.U.G. nr. 83/2014, aprobată prin Legea nr.71/2015, la nivelul maxim de salarizare pentru funcții similare, respectiv acordarea sporului de 15 % (sporului de fidelitate), defalcat pe fiecare lună.

La rândul său, intimatul afirmă că legiuitorul a instituit și un termen special de 3 ani pentru prescrierea drepturilor bănești neachitate personalului plătit din fonduri publice, în cadrul Legii nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, care prevede la art.67 din Anexa nr.VII, că „drepturile neachitate personalului militar, polițiștilor, funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalului civil, nereclamate în termen de 3 ani de la data când trebuiau plătite, se prescriu.

De asemenea arată că momentul obiectiv de la care trebuie să curgă termenul de prescripție este data intrării în vigoare a Legii nr.71/2015, respectiv data de 09.04.2015, adusă la cunoștința cetățenilor prin publicarea ei în Monitorul Oficial al României .

Asupra chestiunii de drept deduse judecății, Curtea reține că nu există prevederi legale care să excludă o anumită categorie de personal plătit din fonduri publice de la aplicarea principiilor de salarizare unitară pentru funcții identice/similare.

Prin urmare și cu valoare de principiu, instanța apreciază că o anumită categorie de personal nu poate fi exceptată de la aplicarea prevederilor art.1 alin.5 indice 1 din O.U.G nr.83/2014 aprobată prin Legea nr. 71/2015.

În egală măsură, se constată că deși actele normative în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice s-au succedat, opinia instanței este că dreptul la acțiune se naște la data la care angajatorul ar fi datorat drepturile salariale respective dacă le-ar fi recunoscut și reclamantului.

În cauză, trebuie avut în vedere că pretențiile salariale ale apelanților nu se întemeiază pe prevederi legale care ar stabili un anumit mod de calcul al drepturilor de natură salarială, ci pe prevederi care urmăresc stabilirea unor drepturi de natură salarială egală pentru aceeași categorie profesională.

Deoarece salariații apelanți se întemeiază pe dispoziții legale existente, dreptul acestora la salariu s-a născut în temeiul acelor norme, iar dreptul la acțiune la data la care ar fi trebuit plătite veniturile salariale dacă angajatorul ar fi aplicat textul legal invocat.

Totodată în condițiile în care pretențiile salariaților se întemeiază pe prevederi legale care impun un salariu egal pentru aceeași funcție și aceeași încadrare, dreptul la acțiune al acestora s-a născut abia în momentul în care un alt salariat a obținut dreptul la o salarizare cu nivel superior căci până la acel moment nu putea pretinde un drept de salarizare similar.

Așadar dreptul la acțiune în acest temei nu se putea naște mai devreme de pronunțarea hotărârilor judecătorești invocate de reclamanți prin care s-au recunoscut unor alți salariați drepturi salariale cu un quantum mai mare corespunzător aceleiași încadrări.

Câtă vreme dreptul la acțiune nu s-a născut, termenul de prescripție extinctivă nu poate curge.

Față de toate considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art.2 alin.1) din O.U.G nr.62/2024, Curtea va dispune sesizarea ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept mai sus dezvoltate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E :**

Admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În temeiul prevederilor art.2 alin.1 din OUG nr.62/2024, coroborat cu art.519 din Codul de procedură civilă dispune sesizarea Î.C.C.J. în vederea dezlegării următoarelor chestiuni de drept:

- Modalitatea de determinare a începutului curgerii prescripției cu privire la drepturile pretinse în temeiul art.5 ind.1 din OUG nr. 83/2014 aprobată prin Legea nr.71/2015 în sensul calculării soldei funcției de bază și sporurilor la nivelul maxim de salarizare pentru funcții similare;

- Modalitatea de calculare a soldei funcției de bază prin includerea sporului de fidelitate de 15% în temeiul art.5 ind.1 din OUG nr. 83/2014 aprobată prin Legea nr. 71/2015.

Dispune suspendarea judecării conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, astăzi 30.10.2024.

PREȘEDINTE,
[...]

JUDECĂTOR,
Pt. [...]
aflat în concediu de odihnă,
semnează conform art.426 al.4 C.pr.civ.
președinte complet,
[...]

Grefier
[...]

Red. jud. [...]: 12.12.2024/3 ex